

BULETINUL EPISCOPIEI

Buletin informativ al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria, cu reședința la Giula
Apare cu binecuvântarea † Preasfințitului Părinte Episcop Siluan – Anul VIII. Nr. 3 (83), martie 2010

Semnificația principiului etnic în organizarea Bisericilor autocefale

Ecleziologia Bisericilor ortodoxe este o ecleziologie euharistic – sacramentală a Bisericilor locale, în care universalitatea Bisericii se realizează ca o comuniune dialogică de Biserici surori reale în cadrul unei ordini canonice sinodale stabilite de Sinoadele Ecumenice¹. Bisericile ortodoxe locale nu trebuie văzute ca fiind izolate una de celalaltă. Fiecare Biserică locală se recunoaște pe ea însăși în celelalte Biserici locale. Același Duh Sfânt care lucrează într-o Biserică lucrează și în celelalte și mijloacește participarea la Trupul lui Hristos, la viața Sfintei Treimi. Unitatea Bisericii este asigurată în special, de funcția episcopului care se îngrijește de legătura cu celelalte Biserici².

Încă din primele secole creștine, principiile de organizare bisericească au fost: principiul *ierarhic* (puterea bisericească cu care Mântuitorul a înzestrat Biserica, se exercită numai prin ierarhia de drept divin și anume prin episcopi ca succesori în sfera de putere a Sf. Apostoli; principiul *sinodal-colegial* (puterea deplină bisericească într-o Biserică locală autocefală se exercită prin toți episcopii acestei Biserici întruniți în sinod și hotărând în mod colegial ca egali în puterea pe care au primit-o odată cu hirotonia în treapta de arhieru); principiul *autonomiei* (independența unei Biserici locale de orice altă organizație); principiul *autocefaliei* (independența

ierarhiei unei Biserici locale, organizate cu sinod propriu); principiul *adaptării unităților bisericești la împărțirea administrativ-politică a statului*³.

Europei și Bisericile ortodoxe locale autocefale. S-a ajuns ca granițele statelor independente să se identifice cu granițele propriilor Biserici ortodoxe⁴. Vorbim astăzi,

cu un întâistătător în fruntea lor, patriarh sau arhiepiscop. Fiecare Biserică își rezolvă independent, problemele sale, și nici o altă Biserică nu are dreptul să se amestece în chestiunile interne ale alteia⁵.

Un număr însemnat al teologilor ortodocși provenind din Bisericile ortodoxe locale naționale, care și-au obținut autocefalia în secolele XIX-XX, pe fondul independenței de stat, (mă voi referi în cele ce urmează la punctul de vedere al unor teologi ortodocși români) reliefează semnificația principiului etnic (organizarea Bisericii unui neam cu episcopi și preoți din acel neam) în organizarea teritorială bisericească, alături de celelalte principii fundamentale de organizare bisericească. Este invocat în acest sens, canonul 34 apostolic: „Se cuvine ca episcopii fiecărui neam să aibă în cinste pe cel dintâi dintre ei și să-l socotească drept căpetenie și nimic mai însemnat să nu facă fără înțelegere cu acela; și fiecare să facă cele ce se referă la episcopia sa și la localitățile din cuprinsul ei. Dar nici acela să nu facă nimic mai însemnat fără învoirea tuturor, fiindcă așa va fi înțelegere și se va slăvi Dumnezeu prin Domnul Hristos în Duhul Sfânt: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh”.

Pe fondul conținutului acestui canon, teologii ortodocși mai sus menționați arată că dintru început, Biserica creștină a luat în mod serios, în considerare, elementul

Adormitul întru fericire, Miron Cristea, Cel Dintâi Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române (1925–1939).

Principiul etnic a jucat de asemenea, un rol important în organizarea Bisericilor locale. Odată cu constituirea statelor naționale independente, în secolele XIX-XX, s-au organizat în Răsăritul

de 16 Biserici autocefale, respectiv autonome. Exact ca în primele secole creștine, fiecare din aceste Biserici este independentă în propria ei administrație și jurisdicție, cu sinoade bisericești proprii și

(Continuare în pag. a 2-a)

Semnificația principiului etnic în organizarea Bisericilor autocefale

(Urmare din pag. întâi)

etnic și l-a pus la baza organizării ei administrative, de îndată ce s-a simțit nevoia unei reglementări în această privință⁶. Canonul 34 apostolic – afirmă acești teologi – se referă la unități teritoriale bisericești, organizate după caracterul etnic. „Întotdeauna, grupurile creștine au fost etnice, încă din zorii creștinismului. Iudaizanzii erau evrei, cei din diaspora erau greci sau evrei de cultură grecească, asimilați prin limbă, și ei s-au delimitat încă din timpul apostolilor ca atare”⁷.

Sensul cuvântului *ethnos* nu poate fi decât acela de neam, prin care se înțelege o grupare etnică, o unicitate distinctă, care are caracteristicile unei națiuni. În nici un caz, nu are înțeles de provincie, sau de ținut, indiferent de faptul că respectiva provincie ar fi populată de credincioși cu aceeași origine etnică sau aparținând mai multor neamuri⁸.

În sprijinul aserțiunii lor, teologii români vorbesc și despre identitatea etnică ca o realitate evidentă în Scriptură, în tradiție și în viața de toate zilele, care nu se opune identității creștine despre care vorbește Sf. Apostol Pavel în Epistola către Galateni III, 28: „Nu mai este iudeu și nici elin, nu mai este rob și nici slobod, nu mai este parte bărbătească și nici parte femeiască, căci voi toți una sunteți în Hristos”. Identitatea creștină vizează unitatea umană ontologică răscumpărată de Hristos prin lucrarea sa de mântuire⁹. Nu se poate face abstracție de neamuri, ele neputând fi topte în identitatea creștină¹⁰.

Teologii amintiți vorbesc și despre un personalism etnic propriu unei Biserici ortodoxe naționale locale, despre un anumit stil de viață religios-morală, distingân-

care harismatică, după felul în care cugetul și simțirea noastră s-au însuflețit de duhul lui Hristos, potrivit particularităților noastre de origine și grai, de vocație și destin”¹¹.

Alți teologi români încearcă să dezavueze critica adusă structurării etnice a Bisericilor ortodoxe locale, arătând că azi nu se poate face abstracție de un anumit context istoric care a influențat evoluția ulterioară a Ortodoxiei și pe care ni-l asumăm așa cum a fost el. În secolul al XIX-lea, când s-au organizat cele mai multe Biserici locale, principiul teritorial a coincis cu cel național. În această perioadă, autocefalia nu putea să fie concepută ca separare a Bisericilor ortodoxe de națiunile lor, care se organizau independent. Era vorba nu numai de recunoașterea unui teritoriu creștin, ci de recunoașterea și a unui popor concret, a unei culturi specifice transfigurate de credință. Astfel, Biserica recunoaște că ia rădăcini în orice sol cultural al umanității. Prin urmare, Biserica nu este doar o noțiune administrativă sau naționalistă. Ortodoxia afirmă natura catolică a Bisericii locale și nu vorbește de vreo universalitate teritorială. Argumentul etnic sau național care a justificat obținerea autocefaliei în epoca modernă, de către numeroase Biserici locale, n-a contravenit disciplinei canonice recunoscute unanim, de obținere a acestui statut, deoarece n-a alunecat pe panta filetismului, forma abuzivă a acestei argumentări¹².

Organizarea Bisericilor neamurilor ca Biserici autocefale n-a primejduit unitatea Bisericii și caracterul ei universal, fiindcă această unitate se realizează și se păstrează prin legătura permanentă dintre Bisericile ortodoxe auto-

du-se astfel de al celorlalte popoare de aceeași tradiție răsăriteană: „E vorba despre un mod de manifestare spirituală care nu rezultă dintr-o viziune particulară în ce privește adevărul de credință sau dintr-o interpretare diferită a tezaurului liturgic și canonic, ci reprezintă doar forma specifică de diversifi-

cefale, ca mădulare egale ale trupului tainic al Domnului¹³. Cultura și tradițiile neamului îmbogățesc Biserica în general, dau un conținut variat catolicității și nu o reduc¹⁴.

Pr. Prof. Dr. Mihai Săsăujan

Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriahul” – București

NOTE

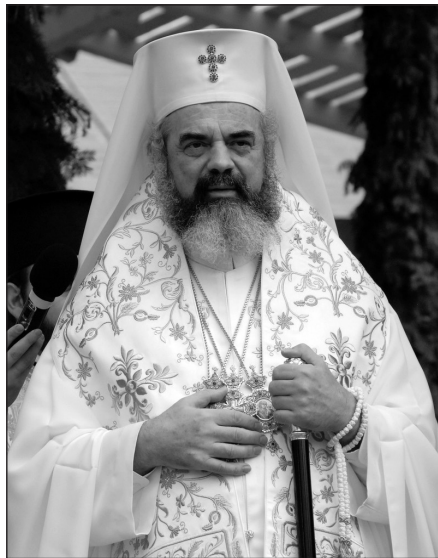
- 1 Ioan I. Ică jr, *Unitatismul – impas ecleziologic. Pe marginea celei de-a VIII-a Sesiuni plenare a Comisiei internaționale mixte pentru dialog teologic între Bisericile Ortodoxe și Biserica Romano-Catolică*, Baltimore, 9-19 iulie 2000, text manuscris, p. 8;
- 2 Jeremiasz Anchimiuk, *Die communiale Aufgabe und die synodale Einbindung der Bischöfe und Erzbischöfe in Ortskirche, regionalem Kirchenverband und Gesamtkirche. Gesichtspunkte der orthodoxen Ekklesiologie*, in „Ostkirchliche Studien“, 51 Band, September 2002, Heft 2, p. 125;
- 3 Iorgu D. Ivan, *Etnosul – neamul – temei divin și principiu fundamental canonic al autocefaliei bisericești*, în vol. „Centenarul Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române 1885-1985”, Edit. IBMBOR, București, 1987, p. 193-194;
- 4 Ernst Chr. Suttner, *Die Ostkirchen. Ihre Traditionen, der Verlust unserer Einheit mit ihnen und die Suche nach Wiedererlangung der Communio*, Verlag „Der Christliche Osten“, Würzburg, 2000, p. 26;
- 5 Dietmar W. Winkler, Klaus Augustin, *Die Ostkirchen. Ein Leitfadens*, Andreas Schneider – Verlagsatelier, Graz, 1997, p.24-25;
- 6 Antonie Plămădeală, *Zece teze despre catolicitate și etnicitate*, în vol. „Ca toți să fie una”, Edit. IBMBOR, București, 1979, p.120;
- 7 *Ibidem*;
- 8 Ioan N.Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii*, Sibiu, 1993, p.27;
- 9 Mântuitorul Hristos amintește de persoane dar și de neamuri: „Mergând învățați toate neamurile” (Matei 28,19). Ele sunt chemate să intre în componența Bisericii, să adere la unitatea creștină ca neamuri, cu identitatea lor distinctă, diferită, specifică: „Dumnezeu cel viu care a făcut cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într-ânsa, a îngăduit din timpurile trecute ca toate neamurile să meargă pe căile lor” (Fapte 14, 15-16). Sf. Ioan Evanghelistul ne spune că „toate neamurile vor aduce măreția și slava lor înaintea lui Dumnezeu, Dreptul Judecător” (Apocalipsă, XXI, 26). Evanghelistul Matei spune că „se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre” (Matei 25,32). Vezi la Antonie Plămădeală, *op.cit.*, p. 117;
- 10 *Ibidem*, p. Autorul specifică în mod clar: „Factorul etnic e prezent în organizarea Bisericilor ortodoxe de la început și până în zilele noastre. El a fost impus de către viața însăși în desfășurarea ei istorică. Creștinismul s-a născut și există în condiții date, și el nu poate exista în condiții de normalitate decât respectând datele esențiale ale vieții. Dacă le-ar contrazice, creștinismul s-ar contrazice pe sine, s-ar izola și ar dispărea”;
- 11 Ilie Moldovan, *Etnicitate și autonomie bisericească. Considerații de ordin teologic-moral*, în vol. „Centenarul Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române 1885-1985”, Edit. IBMBOR, București, 1987, p.240;
- 12 Ion Bria, *Destinul Ortodoxiei*, Ed IBMBOR, București, 1989, p.363;
- 13 Iorgu D. Ivan, *op.cit.*, p.200;
- 14 Antonie Plămădeală, *op.cit.*, p.127;

Apel la Unitate și Demnitate Românească

La începutul anului 2010, proclamat de Sfântul Sinod ca Anul omagial al Crezului Ortodox și al Autocefaliei românești în Patriarhia Română, în contextul aniversării a 125 de ani de când Biserica Ortodoxă Română a devenit autocefală și a 85 de ani de la ridicarea la rangul de Patriarhie, ierarhii Sfântului Sinod adresează un Apel de suflet către toți clericii și mireni ortodocși români din afara granițelor țării, aflați – fără binecuvântare – în alte Biserici Ortodoxe surori sau în structuri bisericesti necanonice, de a reveni în comunione directă cu Biserica Mamă, adică în jurisdicția canonică a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Realizarea acestui deziderat reprezintă împlinirea prevederilor din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, care menționează faptul că Biserica Ortodoxă Română este Biserica neamului românesc și îi cuprinde pe creștinii ortodocși din țară și pe creștinii ortodocși români din afara granițelor țării (art. 5), iar organizarea canonică și pastorală a credincioșilor ortodocși români din afara granițelor României se asigură de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (art. 8). Acest principiu este în deplină concordanță cu hotărârea Conferinței Presinodale Panortodoxe de la Chambésy-Elveția (6-13 iunie 2009), care precizează că fiecare Biserică autocefală are dreptul de a păstori propria sa diasporă.

Prevederile statutare menționate exprimă datoria Bisericii Ortodoxe Române și se bazează pe canonul 16 de la Sinodul I Ecumenic (325), care afirmă principiul că

PF Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

nu este îngăduit unei eparhii să primească în jurisdicția sa clerici și credincioși ortodocși, fără binecuvântarea Bisericii (eparhiei) căreia aceștia aparțin.

În acest sens, amintim și faptul că procesul de revenire a clerului și credincioșilor ortodocși de diferite naționalități la Bisericile Mame (de exemplu în Patriarhia Rusă și în Patriarhia Sârbă) a început deja în urmă cu mai mult timp și a arătat că, prin coresponsabilitate și solidaritate etnică ortodoxă, se pot depăși dezbinări istorice conjuncturale, motivate în trecut pe criterii politice.

Acum, la 20 de ani de la căderea regimului comunist în Europa Răsăriteană, când România este membră a Uniunii Europene și a NATO și în condițiile în care Biserica Ortodoxă Română dezvoltă o activitate fără precedent în afara granițelor țării prin reorganizarea și înființarea de numeroase eparhii în întreaga lume, apreciem că nu mai sunt motive întemeiate de a respinge chemarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la unitate și comuniune ortodoxă românească.

Suntem încredințați că această atitudine de reînviere și reconciliere ortodoxă românească va consolida și va intensifica lucrarea pastoral-misionară, social-filantropică și cultural-educațională a Bisericii Ortodoxe Române de pretutindeni, întărind în același timp demnitatea ortodoxă românească, prin eliberarea unora dintre românii ortodocși de complexul de a fi „căutători de umbrele canonice” la străini.

Regretăm că din motive multiple, unii dintre frații noștri ortodocși români s-au îndreptat spre alte jurisdicții ortodoxe, în timpul comunismului, însă ceea ce a fost scuzabil în trecut a devenit nejustificabil și chiar regretabil în prezent, adică înstrăinarea românilor unii de alții, până la dezbinarea lor bisericească.

Încredințați fiind că apelul nostru la unitate și demnitate ortodoxă românească va fi receptat cu bucurie și responsabilitate, ca dorință de comuniune și cooperare frățescă, vă împărtășim tuturor aleasă prețuire și părintească binecuvântare.

PREȘEDINTELE SFÂNTULUI SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

† DANIEL

Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei, Loctiitor al tronului Cezareei Capadociei și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

† **Teofan** Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei
 † **Laurențiu** Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului
 † **Bartolomeu** Arhiepiscopul Vadului, Felea-cului și Clujului Mitropolitul Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului
 † **Irineu** Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei
 † **Nicolae** Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului
 † **Petru** Arhiepiscopul Chișinăului, Mitropolitul Basarabiei și Exarh al Plaiurilor
 † **Serafim** Arhiepiscopul Ortodox Român al Germaniei, Austriei și Luxemburgului și Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord
 † **Iosif** Arhiepiscopul Ortodox Român al Europei Occidentale și Mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale și Meridionale
 † **Nifon** Mitropolit onorific, Arhiepiscop al Târgoviștei și Exarh Patriarhal
 † **Teodosie** Arhiepiscopul Tomisului
 † **Pimen** Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților
 † **Andrei** Arhiepiscopul Alba Iuliei
 † **Gherasim** Arhiepiscopul Râmnicului
 † **Eftimie** Arhiepiscopul Romanului și Bacăului
 † **Epifanie** Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei
 † **Calinic** Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului
 † **Casian** Arhiepiscopul Dunării de Jos

† **Timotei** Arhiepiscopul Aradului
 † **Nicolae** Arhiepiscopul Ortodox Român al celor două Americi
 † **Justinian** Arhiepiscop onorific, Episcopul Ortodox Român al Maramureșului și Sătmarului
 † **Ioan** Arhiepiscop onorific, Episcopul Covasnei și Harghitei
 † **Corneliu** Episcopul Hușilor
 † **Lucian** Episcopul Caransebeșului
 † **Sofronie** Episcopul Ortodox Român al Oradiei
 † **Nicodim** Episcopul Severinului și Strehaiei
 † **Vincentiu** Episcopul Sloboziei și Călărașilor
 † **Galaction** Episcopul Alexandriei și Teleormanului
 † **Ambrozie** Episcopul Giurguiului
 † **Sebastian** Episcopul Slatinei și Romanaților
 † **Visarion** Episcopul Tulcii
 † **Petroniu** Episcopul Sălajului
 † **Gurie** Episcopul Deveii și Hunedoarei
 † **Daniil** Episcop-loctiitor (Administrator) al Episcopiei Daciei Felix
 † **Siluan** Episcopul Ortodox Român al Ungariei
 † **Siluan** Episcopul Ortodox Român al Italiei
 † **Timotei** Episcopul Ortodox Român al Spaniei și Portugaliei
 † **Macarie** Episcopul Ortodox Român al Europei de Nord
 † **Mihail** Episcopul Ortodox Român al Australiei și Noii Zeelande
 † **Ciprian Cămpineanul** Episcop-vicar patriarhal

† **Varlaam Ploieșteanul** Episcop-vicar Patriarhal
 † **Varsanufie Prahoveanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor
 † **Calinic Botoșăneanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor
 † **Andrei Făgărășeanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sibiului
 † **Irineu Bistrițeanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Felea-cului și Clujului
 † **Vasile Someșeanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Felea-cului și Clujului
 † **Paisie Lugojeanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei
 † **Emilian Lovișteanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului
 † **Ioachim Băcăuanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului
 † **Sofian Brașoveanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe a Germaniei, Austriei și Luxemburgului
 † **Marc Nemțeanul** Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale
 † **Ioan Casian de Vicina** Episcop-vicar Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a celor două Americi
 † **Iustin Sigheteanul** Arhiereu-vicar al Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului și Sătmarului

Biroul de Presă al Patriarhiei Române

Enciclică patriarhală și sinodală la Duminica Ortodoxiei

Bartolomeu, prin mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Constantinopolului – Noua Romă – și Patriarh Ecumenic, către plinătatea Bisericii, har și pace de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos!

Sfânta noastră Biserică își sărbătorește astăzi propria prăznuire și – din acest Tron istoric și martiric al Patriarhiei Ecumenice – Biserica Mamă a Constantinopolului transmite binecuvântarea, dragostea și grija tuturor credincioșilor, fiii și fiicele sale duhovnicești din întreaga lume, chemându-i să slujească împreună, în rugăciune.

Binecuvântat fie numele Domnului! Cei care au încercat, de-a lungul secolelor, să oprime Biserica prin diferite persecuții vizibile și invizibile; cei care au căutat să falsifice Biserica prin învățăturile lor eretice; cei care au dorit să reducă Biserica la tăcere, lipsind-o de glasul și mărturia sa, toți aceștia au eșuat. Aurele mucenicilor, lacrimile asceților și rugăciunile sfinților apără spiritualitatea Bisericii, iar Mângâietorul și Duhul Adevărului ne duce la plinătatea adevărului.

Cu simțul datoriei și al responsabilității, în ciuda obstacolelor și a problemelor întâlnite, Întâiul Tron al Bisericii Ortodoxe, Patriarhia Ecumenică, se îngrijește de apărarea și menținerea unității Bisericii Ortodoxe, pentru ca noi să putem mărturisii, într-un glas și într-un cuget, credința ortodoxă a Părinților noștri, în orice epocă și chiar în zilele noastre. Aceasta fiindcă Ortodoxia nu este un tezaur de muzeu ce trebuie păstrat; ea este suflarea vieții care trebuie transmisă pentru a învingea omenii. Ortodoxia este întotdeauna contemporană, atât timp cât o promovăm cu smerenie și o interpretăm în lumina căutărilor și a nevoilor existențiale ale umanității din oricare perioadă istorică și mediu cultural.

Din această cauză, Ortodoxia trebuie să se afle într-un dialog permanent cu lumea. Biserica Ortodoxă nu se teme de dialog, fiindcă adevărul nu se teme de dialog. Dimpotrivă, dacă Ortodoxia s-ar închide în sine și nu ar menține dialogul cu cei din afară, misiunea sa ar eșua, iar ea nu ar mai fi Biserica

cea „sobornicească” și „ecumenică”. Ea ar deveni, în schimb, un grup introverit, un „ghetou” de la marginea istoriei. De aceea, marii Părinți ai Bisericii nu s-au temut niciodată de dialogul cu cultura spirituală a epocii lor – chiar și cu idolatrii păgâni și filosofii lumii lor – influențând prin aceasta și transformând civilizația timpului lor și dăruindu-ne, cu adevărat, o Biserică ecumenică.

Astăzi, Ortodoxia este chemată

să continue acest dialog cu lumea exterioară pentru a oferi o mărturie și o suflare de viață dătătoare credinței sale. Totuși, acest dialog nu poate ajunge la lumea din afară dacă nu trece mai întâi prin toți cei care poartă numele „creștini”. Astfel, trebuie să discutăm între noi mai întâi, în calitate de creștini, pentru ca mărturia noastră față de lumea din afară să fie credibilă. Străduințele noastre de unire a tuturor creștinilor sunt voință și porunca Domnului nostru, care înainte de Patimile Sale S-a rugat Tatălui Său „ca ei (ucenicii Săi) să fie una, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 21). Nu se poate ca Domnul să sufere pentru unitatea ucenicilor Săi, iar noi să rămânem indiferenți față de unitatea tuturor creștinilor. Ar fi o trădare criminală și o încălcare a poruncii Sale divine.

Scopul dialogurilor teologice panortodoxe

Exact pentru aceste motive, cu acordul și participarea reciprocă a tuturor Bisericilor Ortodoxe locale, Patriarhia Ecumenică a inițiat, timp de multe decenii, dialoguri teologice oficiale panortodoxe cu Bisericile și confesiunile creștine

mai numeroase. Scopul acestor dialoguri este să se discute, în spiritul dragostei, tot ceea ce îi desparte pe creștini atât în ce privește credința, cât și organizarea și viața Bisericii.

Aceste dialoguri, împreună cu alte eforturi ale Bisericii Ortodoxe de stabilire a relațiilor de pace și frățietate cu alți creștini, sunt, din păcate, puse în discuție astăzi într-un mod fanatic și inacceptabil – cel puțin conform standardelor

este decisă de comisiile teologice, ci de Sinoadele Bisericilor. Ei afirmă că, după toate presupuzițiile, Papa va subjugă ortodoxiei, deoarece aceștia sunt de acord să dialogheze cu romano-catolicii. Ei îi condamnă pe cei care conduc aceste dialoguri, considerându-i „eretici” și „trădători” ai Ortodoxiei, doar pentru că ei discută cu cei care nu sunt ortodocși, cu cei care nu împărtășesc tezaurul și adevărul credinței noastre ortodoxe. Aceștia vorbesc cu dispreț despre orice efort de reconciliere între creștinii divizați cât și despre restabilirea unității dintre ei, considerând că toate acestea ar constitui „panerezia ecumenismului”, fără a aduce nici cea mai mică dovadă că, în contactele sale cu cei ce nu sunt ortodocși, Biserica Ortodoxă ar fi abandonat sau negat doctrina Sinoadelor Ecumenice și a Părinților Bisericii.

„Ortodoxia nu are nevoie de fanatism pentru a se apăra”.

Iubiți fii întru Domnul, Ortodoxia nu are nevoie de fanatism sau de bigotism pentru a se apăra. Oricine crede că Ortodoxia deține adevărul nu se teme de dialog, deoarece adevărul nu a fost pus în primejdie niciodată de dialog. Dimpotrivă, atunci când, în zilele noastre, toți oamenii se străduiesc să-și rezolve toate disensiunile prin dialog, Ortodoxia nu poate acționa cu intoleranță și extremism. Trebuie să aveți cea mai mare încredere în Biserica Mamă. Și aceasta deoarece Biserica Mamă a păstrat și a transmis Ortodoxia de-a lungul veacurilor, chiar în rândurile altor națiuni. Iar astăzi, Biserica Mamă se luptă în circumstanțe dificile pentru a menține Ortodoxia vie și respectabilă în întreaga lume.

Vă îmbrățișăm pe toți cu dragoste și binecuvântare părintească de la Patriarhia Ecumenică, acest sfânt centru al Ortodoxiei, rugându-ne să înaintați cu sănătate prin sfânta perioadă de pocăință și asceză, cunoscută ca perioada Postului Mare, pentru a deveni vrednici să sărbătoriți Sfintele Patimi și slăvita Înviere a Domnului și Mântuitorului nostru, împreună cu toți credincioșii creștini ortodocși din întreaga lume.

Bartolomeu, Patriarhul Constantinopolului, care se roagă cu ardoare la Dumnezeu pentru toți, împreună cu Preasfințiții ierarhi:

† **Constantin de Derkon**
† **Evangelos de Perge**
† **Kallinikos de Lystra**

† **Mihail al Austriei**
† **Alexios al Atlantei**
† **Joseph de Prokonnisos**

† **Demetrios al Sevastiei**
† **Irineos de Myriophyton și Peristasis**
† **Chrysostom de Myra**

† **Emmanuel al Franței**
† **Makarios de Gortyna și Arkadia**
† **Amphilochios al Noii Zeelande**

BULETINUL EPISCOPIEI – Periodic lunar al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria. Editor responsabil: **Prot. Pavel Ardelean**, vicar episcopal. Redactor responsabil: **Pr. Cosmin Pop**. Redacția: 5700 Giula, Parcul Sf. Nicolae nr. 2. Internet: www.atruroman.hu. Telefon: 66/361-281, 66/463-880. Fax: 66/463-867. Tiparul: Mozi Nyomda Bt., 5600 Békéscsaba, str. Luther nr. 4/B. Director: **Garai György**. Apariția publicației este asigurată și de Fundația Publică „Pentru Minoritățile Naționale și Etnice din Ungaria”. A havilap megjelenését a „Magyarország Nemzeti és Etnikai Kisebbségért Közalapítvány” támogatja.